

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1ObdoV/5/2013
Identifikačné číslo spisu:	9013898398
Dátum vydania rozhodnutia:	29.01.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Darina Ličková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:9013898398.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, v právnej veci žalobcu Slovenský vodohospodársky podnik, štátny podnik, Radničné námestie 8, Banská Štiavnica, právne zastúpenému AK H.I.F., spol. s r. o., Na vršku 2, Bratislava, proti žalovaným 1/ Slovenské elektrárne, a. s., Mlynské Nivy 47, Bratislava a 2/ Brno Trust, a. s. Brno, Veselá 24, organizačná zložka Bratislava, Klincová 37/B, právne zastúpenému JUDr. Jánom Čarnogurským, advokátom, Dostojevského rad 1, Bratislava, o zaplatenie 4 732 913,68 eur s príslušenstvom, vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn.: 38 Cb 83/01, na dovolanie žalovaného v prvom rade proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. októbra 2012, sp. zn.: 1 Obo 41/2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného v prvom rade o d m i e t a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo 7. decembra 2004, č. k. 38 Cb 83/01-286 uložil žalovanému 2/ zaplatiť žalobcovi 142 583 757,60 Sk a úroky z omeškania 92 455 069,30 Sk, zamietol žalobu proti žalovanému 1/, uložil obom žalovaným zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne titulom úrokov z omeškania sumu 39 420 166,-- Sk a žalovaného 2/ zaviazal zaplatiť žalobcovi 600 000,-- Sk titulom náhrady trov konania. Okrem toho krajský súd zamietol návrh v časti o zaplatenie úroku z omeškania 4 870 392,20 Sk a zastavil konanie o zaplatenie úroku vo výške 18,25% zo sumy 84 672 478,10 Sk od 1. augusta 2000 do 31. augusta 2004 v sume 10 055 551,40 Sk.

Predmetom konania bol nárok žalobcu voči žalovanému 1/ titulom zaplatenia finančných prostriedkov plnenia podľa zmluvy o založení Združenia Dunaj, a voči žalovanému 2/ titulom zmluvy o pristúpení k záväzku a z komisionárskej zmluvy, podľa ktorej prijal plnenia od žalovaného 1/, ale ich nepoukázal žalobcovi. Žalobca požadoval, aby súd zaviazal oboch žalovaných spoločne a nerozdielne zaplatiť istinu 142 583 757,60 Sk a úroky z omeškania.

Podľa krajského súdu uzatvorením komisionárskej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným 2/ zanikla povinnosť žalovaného 2/ zaplatiť žalobcovi dlžnú pohľadávku, pretože došlo k jej zániku jednostrannými zápočtami. Žalovaný 1/ si svoju povinnosť riadne splnil tým, že podľa komisionárskej zmluvy plnil

žalovanému 2/. Na druhej strane žalovaný 2/ si nesplnil svoj záväzok voči žalobcovi, a preto ho súd zaviazal zaplatiť istinu aj úroky z omeškania do 31. augusta 2004.

Na odvolanie všetkých troch účastníkov konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 19. marca 2008 sp. zn. 2 Obo 259/2007 potvrdil rozsudok krajského súdu ohľadne povinnosti druhého žalovaného zaplatiť žalobcovi istinu 142 583 757,60 Sk a úroky z omeškania 92 455 069,30 Sk a zmenil rozsudok krajského súdu ohľadne povinnosti oboch žalovaných zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 39 420 166,-- Sk tak, že ich zaviazal zaplatiť len v sume 29 217 409,-- Sk. Ďalej zmenil rozsudok súdu prvého stupňa ohľadne náhrady trov konania žalovanému 1/ tak, že priznal náhradu týchto trov konania vo výške 109 037,-- Sk a ďalej rozhodol, že účastníkom konania nepriznal náhradu trov konania. Doplňujúcim rozsudkom zo 16. apríla 2008 sp. zn. 2 Obo 259/2007 Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil citovaný rozsudok Krajského súdu v Bratislave tiež vo výroku o zamietnutí žaloby na zaplatenia 142 583 757, 60 Sk a úrokov z omeškania voči žalovanému 1/.

Najvyšší súd sa v podstate stotožnil s dôvodmi rozsudku krajského súdu. Opätovne zdôraznil, že uzavretím komisionárskej zmluvy so žalovaným 2/ žalobca žalovanému 2/ umožnil zvoliť si spôsob splnenia záväzku. O tom svedčí aj list žalovanému 1/, v ktorom mu žalobca oznamuje uzavretie komisionárskej zmluvy a v ňom nijako neurčil spôsob vyporiadania dlhu. Naopak, poveril žalovaného 2/ zabezpečením vymoženía pohľadávok voči žalovanému 1/.

Na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 22. júla 2010, č. k. 1M Obdo V 6/2009-555 zrušil rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. marca 2008, sp. zn. 2 Obo 259/2007 v znení doplňujúceho rozsudku zo 16. apríla 2008, sp. zn. 2 Obo 259/2007, a to v častiach, ktorými bol rozsudok súdu prvého stupňa potvrdený vo vzťahu k žalovanému 1/ a zmenený o trovách konania vo vzťahu k žalovanému 1/ a v časti o trovách odvolacieho konania vo vzťahu k žalovanému 1/.

Dovolací súd vykonal záver, že Najvyšší súd Slovenskej republiky pri rozhodovaní o odvolaní vychádzal z nesprávneho výkladu ustanovení Obchodného zákonníka upravujúcich komisionársku zmluvu, najmä § 577 a § 581 v spojení s § 324 Obchodného zákonníka a v jeho dôsledku dospel k nesprávnemu skutkovému a právnomu záveru o účinkoch plnenia žalovaného 1/ žalovanému 2/ na dlh žalovaného 1/ voči žalobcovi.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací uznesením z 24. októbra 2012 rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 7. decembra 2005, č. k. 38 Cb 83/01-286 v znení doplňujúceho rozsudku z 18. januára 2005 č. k. 38Cb 83/01-299, v časti zamietajúceho výroku o zaplatenie 4 732 913,68 eur s príslušenstvom proti žalovanému 1/ zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky rovnakým uznesením rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 7. decembra 2005, č. k. 38 Cb 83/01-286 v znení doplňujúceho rozsudku z 18. januára 2005 č. k. 38 Cb 83/01-299, v časti výroku o povinnosti žalovaného 2/ zaplatiť žalobcovi 4 732 913,68 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 3 068 954,07 eur zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Tretím výrokom Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil a vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie aj rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 7. decembra 2005, č. k. 38 Cb 83/01-286 v znení doplňujúceho rozsudku z 18. januára 2005 č. k. 38 Cb 83/01-299, v časti výroku o povinnosti žalovaného 1/ a žalovaného 2/ zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne úroky z omeškania vo výške 39 420 166,-- Sk s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká povinnosť druhého žalovaného v rozsahu poskytnutého plnenia.

Odvolací súd v odôvodnení uznesenia uviedol, že po opätovnom prehodnotení všetkých dôkazov vykonaných v priebehu prvostupňového i odvolacieho konania dospel k záveru, že návrh žalobcu je opodstatnený, aj voči žalovanému 1). Podstatou pri posudzovaní oprávnenosti žaloby proti žalovanému 1/ je, či došlo k splneniu jeho záväzku proti žalobcovi a tým či tento záväzok zanikol. Splnenie záväzku je jednou zo základných právnych skutočností spôsobujúcich zánik záväzku, a to za predpokladu, že ide o včasné a riadne plnenie. Musí spĺňať zmluvne dohodnuté, či zákonom stanovené náležitosti kvality

plnenia, času a priestoru, ale adresáta i plnenia. Preto, ak žalovaný 2/ prijal nejaké plnenie od žalovaného 1/ alebo iných subjektov, takéto konanie nemôže mať pre žalobcu nijaké právne následky. Ide o vzťah komisionára k tretej osobe, z ktorého pre žalobcu ako komitenta nevznikajú nijaké práva a povinnosti. Preto sú pre žalobcu bez právneho významu právne úkony vykonané oboma žalovanými.

Odvolací súd mal za to, že v tejto veci je rozhodujúce posúdenie obsahu a rozsahu komisionárskej zmluvy z 12. októbra 2000, uzavretej medzi žalobcom a žalovaným 2/ a oprávnenia z nej vyplývajúce pre komisionára, a to aj vo vzťahu k dlžníkovi, t. j. žalovanému 1/. Zároveň poukázal na čl. I komisionárskej zmluvy, podľa ktorého sa žalovaný 2/ ako komisionár zaviazal, že vo vlastnom mene pre komitenta, t. j. žalobcu a na jeho účet zabezpečí vymożenie jeho pohľadávok od dlžníka, t. j. žalovaného 1/ a dodal, že takáto dohoda korešponduje v zmysle § 263 ods. 2 Obchodného zákonníka kogentnej úprave komisionárskej zmluvy podľa § 577 Obchodného zákonníka.

Odvolací súd poukázal na to, že komisionárska zmluva v zmysle § 577 Obchodného zákonníka zakladá právny vzťah medzi komisionárom (žalovaným 2.) a komitentom (žalobcom), ktorý má povahu tzv. nepriameho zastúpenia. Žalovaný 2/ vo vzťahu k žalovanému 1/ nevystupoval v mene žalobcu ako veriteľ, ale iba obstarával obchodnú záležitosť - vymáhal pohľadávky sám vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť. Iba na tento účel, t. j. na vymáhanie boli žalovanému 2/ „zverené pohľadávky“ žalobcu voči žalovanému 1/. Práva a povinnosti z jeho úkonov nevznikajú komitentovi, t. j. žalobcovi, ale komisionárovi (teda žalovanému 2.), ktorý je povinný ich previesť na komitenta. Z komisionárskej zmluvy vyplývajú práva a povinnosti len pre jej účastníkov a v ničom sa nedotýkajú práv a povinností tretích osôb. Keďže nepriamy zástupca koná vo vlastnom mene, z jeho konania voči tretím osobám nevznikajú priamo žiadne práva a povinnosti zastúpenému, t. j. žalobcovi. Podľa odvolacieho súdu uvedené špecifiká vylučujú, aby bez ďalšieho bolo predmetom zariadenia obchodnej záležitosti na základe komisionárskej zmluvy vymożenie pohľadávok s účinkami ich riadneho splnenia zo strany dlžníka. Komisionár koná vo vlastnom mene, a preto môže vymáhať len pohľadávky, ktoré mu patria. Preto komitent, t. j. žalobca by musel komisionárovi, t. j. žalovanému 2/ platne postúpiť pohľadávky, ktoré sú predmetom vymáhania. To sa nestalo a nevyplýva to ani z komisionárskej zmluvy alebo iného právneho úkonu a ani zo žiadneho dôkazu nevyplýva, že by žalovaný 1/ mohol mať takúto vedomosť. To platí aj pre list žalobcu z 19. októbra 2000, adresovaný žalovanému 1/, ktorý má iba informačný význam. Preto žalovaný 1/ nemohol „konať v dobrej viere“, že platne a podľa zákona plní svoj záväzok voči veriteľovi, ktorým bol žalobca. Odvolací súd mal za to, že výklad prvostupňového súdu o tom, že na základe komisionárskej zmluvy žalovaný 2/ nastúpil do vzťahu so žalovaným 1/ namiesto veriteľa a že žalovaný 1/ sa zbavil svojho záväzku, ak plnil žalovanému 2/, je v rozpore so zásadou nepriameho zastúpenia a výslovným znením § 581 Obchodného zákonníka. Zároveň uviedol, že takýto výklad nevyplýva ani z čl. III bod 4. komisionárskej zmluvy, ako to tvrdí krajský súd v napadnutom rozsudku. Podľa tejto dohody žalovaný 2) bol oprávnený prijať finančne alebo iné plnenie do svojej dispozície, prípadne na vlastný účet.

Odvolací súd poukázal na to, že uvedený záver o charaktere a kvalite plnenia záväzku žalovaného 1/ žalovanému 2/ zodpovedá aj právnej úprave a názorom právnej teórie a súdnej judikatúre (poukázal, že treba rozlišovať pojmy „plnenie“ a „splnenie“), a preto je vylúčené, aby sa konanie žalovaného 1/ mohlo kvalifikovať ako splnenie záväzku. Žalovaný 1/ mohol svoj záväzok voči žalobcovi plniť, ale nie splniť.

Podľa názoru odvolacieho súdu je nesprávny aj názor krajského súdu, že žalobca akceptoval postup žalovaného 2/ spočívajúci v postúpení jeho pohľadávok a že súhlasil so započítaním pohľadávok prvým žalovaným. Krajský súd sa v tomto smere odvoláva na list žalovaného 1/ žalobcovi z 8. novembra 2000 a žalobcovu odpoveď na tento list prvému žalovanému z 10. novembra 2000. Podľa odvolacieho súdu, bez ohľadu na to, že list z 8. novembra 2000 sa týka iných úhrad než tých, ktoré sú predmetom vymáhania v tomto konaní podľa faktúr č. 19991297, 20001995, 20003980 a 19990510, je potrebné osobitne vyhodnotiť najmä tú časť listu z 10. novembra 2000, v ktorej žalobca opakovane upozornil žalovaného 1/, že poukázanie finančných prostriedkov na účet žalovaného 2/ nie je podľa práva a zmluvy splnenie dlhu žalovaného 1/ voči žalobcovi. V tejto súvislosti treba odkázať aj na záznam z rokovania konaného 19. februára 2001 za účasti žalobcu a oboch žalovaných, v ktorom sa konštatuje jednak výška

dlhu 142 583 757,60 Sk, ale aj vyhlásenie žalobcu, že evidujú ako dlžníka žalovaného 1/, a to až do času riadneho pripísania finančných prostriedkov na bankový účet žalobcu.

Odvolací súd poukázal na ust. § 533 Občianskeho zákonníka. Žalobca a žalovaný 2/ uzavreli 12. októbra 2000 zmluvu o pristúpení k záväzku. Podstatou tejto zmluvy bolo, že žalovaný 2/ sa stal spoludlžníkom popri žalovanom 1/ pri pohľadávkach, ktoré tvoria podstatu žalobného návrhu. Po uzatvorení tejto zmluvy sa obaja žalovaní stali dlžníkmi žalobcu. Pristúpenie k záväzku má ten význam, že ak sa niekto písomnou dohodou s veriteľom zaviazal, že mu za dlžníka zaplatí peňažný dlh, stáva sa jeho dlžníkom popri pôvodnom dlžníkovi a obaja sú voči nemu zaviazaní solidárne. Preto veriteľ môže požadovať plnenie od ktoréhokoľvek z nich. Ak záväzok splní jeden z nich, zanikne záväzok aj toho druhého. Súhlas pôvodného dlžníka sa nevyžaduje, keďže obsah jeho záväzku sa tým nemení.

Odvolací súd však v odôvodnení uznesenia uviedol, že žalobca a žalovaný 2/ uzavreli 12. októbra 2000 aj komisionársku zmluvu. Podľa tejto zmluvy sa žalovaný 2/ ako komisionár zaviazal, že vo vlastnom mene pre žalobcu ako komitenta a na jeho účet zabezpečí vymoženie pohľadávok od žalovaného 1/. Žalovaný 2/ ako komisionár nevystupoval proti žalovanému 1/ v mene žalobcu ako veriteľ, ale obstarával obchodnú záležitosť - vymáhal pohľadávky - sám vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť.

Uzatvorením týchto zmlúv vznikla, podľa odvolacieho súdu, situácia, keď žalovaný 2/ sa na základe pristúpenia k záväzku stal dlžníkom žalobcu v žalovaných pohľadávkach a zároveň bol tieto pohľadávky podľa komisionárskej zmluvy povinný sám aj vymáčať.

Odvolací súd mal za to, že kolíziou týchto zmlúv sa súd prvého stupňa vôbec nezaoberal, na odstránenie ich rozporu, vo vzájomnej súvislosti k žalovanej pohľadávke nevykonával žiadne dokazovanie a ani ich po právnej stránke nehodnotil, vrátane záverov z toho vyplývajúcich pre vecne správne rozhodnutie. Vzhľadom na tento skutkový a právny stav Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že odvolaniami napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutých výrokoch podľa § 221 ods. 1 písm. h/ a ods. 2 O. s. p. zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. októbra 2012, č. k.: 1 Obo 41/2012-804 podal žalovaný 1/ dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že rozhodnutie je postihnuté vadami podľa ust. § 241 ods. 2 a ust. § 237 písm. d/ a f/ O. s. p. Dovolanie odôvodnil aj ust. § 238 ods. 2 O. s. p.

Žalovaný 1/ v dovolaní namieta, že napadnuté rozhodnutie a odvolacie konanie je postihnuté vadou podľa ust. § 237 písm. d/ O. s. p., a to tým, že napadnutým rozhodnutím odvolací súd konal v právoplatne ukončenej časti konania, týkajúcej sa žalovaného 2/ (a čiastočne aj žalovaného 1/) a zrušil výroky prvostupňového súdu vo vzťahu k žalovanému 2/, ktoré predchádzali v tom čase už právoplatným a vykonateľným výrokom odvolacieho súdu týkajúcim sa žalovaného 2/.

Neobstála by ani argumentácia, že zrušením výrokov voči žalovanému 1/ došlo k situácii, kedy odvolací súd opätovne rozhodoval o odvolaní žalobcu proti zamietajúcemu výroku voči žalovanému 1/ a odvolací súd nebol v zmysle ust. § 212 ods. 2 písm. b/ O. s. p. viazaný rozsahom odvolania, keďže od rozhodnutia o napadnutom výroku je závislý výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý. Podľa žalovaného 1/ nebol v danom prípade postup podľa ust. § 212 ods. 2 písm. b/ O. s. p. namieste. Odvolací súd síce nie je v takom prípade viazaný rozsahom odvolania, avšak v každom prípade je viazaný svojím predošlým právoplatným rozhodnutím a rozhodnutím dovolacieho súdu.

Žalobca 1/ uviedol, že ak mal odvolací súd obavu, ako pri nezrušení výroku 2 a výroku 3 dosiahnuť spoločnú a nerozdielnú zaviazanosť žalovaného 1/ a žalovaného 2/ v novom prvostupňovom rozhodnutí, je táto situácia riešiteľná ust. § 511 Občianskeho zákonníka. Preto nebolo zo strany odvolacieho súdu nutné, aby napadnutým rozhodnutím zrušil aj výroky prvostupňového súdu vo vzťahu k žalovanému 2/, keďže z povahy plnenia jednoznačne vyplývalo, že ak by bol na toto plnenie voči žalobcovi prípadne následne zaviazaný aj žalovaný 1/, žalovaní by boli voči žalobcovi zaviazaní spoločne a nerozdielne.

Výrokmi 2 a 3 napadnutého rozhodnutia sa preto konalo a rozhodovalo vo veci, v ktorej sa už prv právoplatne rozhodlo. Napadnutým rozhodnutím ako celkom, ale osobitne jeho výrokmi 2 a 3, bol poškodený najmä žalovaný 1/. Z právneho názoru dovolacieho súdu vyplýva, že niet pochyb o tom, že žalovaný 2/ je povinný plniť sporné pohľadávky žalobcovi. Predmetom ďalšieho konania malo byť podľa názoru dovolacieho súdu len posúdenie otázky, či záväzok žalovaného 1/ popri už judikovanom záväzku žalovaného 2/ voči žalobcovi zanikol alebo trvá. Z uvedeného vyplýva, že postup odvolacieho súdu je nielen v rozpore s právnym názorom dovolacieho súdu, ale poškodzuje tiež žalovaného 1/. V danej situácii malo odvolacie konanie prebiehať len vo vzťahu k žalovanému 1/ s tým, že o povinnosti žalovaného 2/ bolo už právoplatne rozhodnuté a nebolo to zmenené ani na základe iných mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak by aj bol žalovaný 1/ následne tiež zaviazaný na plnenie v prospech žalobcu, bol by povinný plniť solidárne, resp. spoločne a nerozdielne so žalovaným 2/.

Odvolací súd vo výroku 3/ napadnutého rozhodnutia ruší výrok prvostupňového rozsudku o povinnosti žalovaného 1/ a žalovaného 2/ zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne úroky z omeškania vo výške 1 308 509,80 eur. Opomína pritom, že ide o výrok, ktorý predchádzal následnému zmeňujúcemu odvolaciemu výroku, ktorým odvolací súd povinnosť žalovaného 1/ a žalovaného 2/ zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne úroky z omeškania vo výške 1 308 509,80 eur zmenil tak, že žalovanému 1/ a žalovanému 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne úroky z omeškania v nižšej výške, a to v sume 969 840,30 eur. Ide pritom o odvolací výrok, ktorý je stále právoplatný a vykonateľný a na základe ktorého žalovaný 1/ plnil v prospech žalobcu prisúdené plnenie vo výške 969 840,30 eur. Tým, že žalovanému 1/ hrozí, že v novom konaní bude zaviazaný na vyšší úrok za situácie, že už plnil na základe stále právoplatného a vykonateľného zmeňujúceho výroku odvolacieho súdu, dochádza k absolútnemu narušeniu právnej istoty.

Žalovaný 1/ má ďalej za to, že mu postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p., pretože sa súd v odvolacom konaní neriadil ust. § 214 ods. 1 písm. a/ O. s. p., podľa ktorého na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie.

Odvolací súd v odôvodnení uviedol, že komitent, t. j. žalobca by musel komisionárovi, t. j. žalovanému 2/ platne postúpiť pohľadávky, ktoré sú predmetom vymáhania, a to sa nestalo, a nevyplýva to ani z komisionárskej zmluvy alebo iného právneho úkonu a ani zo žiadneho dôkazu nevyplýva, že by žalovaný 1/ mohol mať takú vedomosť. Uvedené tvrdenie je podľa žalovaného 1/ v rozpore s tým, na čo žalovaný 1/ počas celého konania upozorňoval a navrhoval, aby si súd zadovážil, resp. vyžiadal a vykonal dôkaz zmluvami o postúpení pohľadávok voči žalovanému 1/ na OFZ Trading, a.s.

Odvolací súd mal sám vykonať dokazovanie vyžiadaním si predmetných zmlúv a toto dokazovanie doplniť oboznámením sa s obsahom týchto zmlúv a ich príloh na nariadenom pojednávaní. Tým, že odvolací súd v rozpore s O. s. p. pojednávanie nenariadil, odňal žalovanému 1/ možnosť konať pred súdom. Zároveň dodal, že odvolací súd pôvodne síce pojednávanie v odvolacom konaní nariadil na 30. októbra 2012, následne ho však zrušil.

Žalovaný 1/ má ďalej za to, že v prejednávanej veci nebol zákonný dôvod pre zrušenie prvostupňového rozsudku a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Žalovaný 1/ poukázal na ust. § 221 ods. 1 O. s. p. a dodal, že v napadnutom rozhodnutí odvolací súd uviedol, že opätovne vyhodnotil dôkazy vykonané v priebehu prvostupňového i odvolacieho konania a dospel k záveru, že návrh žalobcu je opodstatnený aj voči žalovanému 1/. Dokazovanie oboznámením obsahu komisionárskej zmluvy a zmluvy o pristúpení k záväzku už v konaní vykonané bolo, a preto bolo na odvolacom súde právne posúdiť vzťah týchto zmlúv, ak odvolací súd v ňom videl kolíziu, potom vyhodnotiť jej dopad na právne vzťahy účastníkov konania komplexne. Žalovaný 1/ má za to, že zmluvy v kolízii neboli, ale pristúpenie k záväzku malo žalovaného 2/ skôr motivovať k efektívnemu vymáhaniu záväzkov žalovaného 1/ v prospech žalobcu. Z uvedeného vyplýva, že podmienky na zrušenie prvostupňového rozhodnutia splnené neboli a odvolací súd mohol prvostupňový rozsudok len potvrdiť alebo na základe odlišného právneho názoru zmeniť.

Žalovaný 1/ ďalej poukázal na to, že dovolací súd na str. 7 rozhodnutia o mimoriadnom dovolaní vyslovil právny názor, že výsledok dovolacieho konania a ďalšieho konania vo veci samej sa môže dotknúť právoplatnosti výrokov, ktorými bolo žalobe proti žalovanému 2/ vyhovené a ktorými bol žalovaný 2/ zaviazaný zaplatiť žalobcovi žalovanú istinu s príslušenstvom a trovy konania. Odvolací súd sa preto v napadnutom rozhodnutí jednoznačne odchýlil od záväzného názoru dovolacieho súdu.

Vzhľadom na uvedené žalovaný 1/ navrhol, aby dovolací súd rozhodol tak, že napadnuté rozhodnutie:

- v časti, ktorou bol prvostupňový rozsudok v časti zamietajúceho výroku o zaplatenie 4 732 913,68 eur s príslušenstvom vo vzťahu k žalovanému 1/ zrušený a vec bola vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, zruší a vec v rozsahu zrušenia vráti odvolaciemu súdu na ďalšie konanie,
- v časti, ktorou bol prvostupňový rozsudok v časti výroku o povinnosti žalovaného 2/ zaplatiť žalobcovi 4 732 913,68 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 3 068 954,07 eur zrušený a vec bola vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, zruší a konanie v rozsahu zrušenia zastaví,
- v časti, ktorou bol prvostupňový rozsudok v časti výroku o povinnosti žalovaného 1/ a žalovaného 2/ zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne úroky z omeškania vo výške 1 308 509,80 eur s tým, že plnením z jedného zo žalovaných zaniká povinnosť druhého žalovaného v rozsahu poskytnutého plnenia zruší a vec vráti súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, zruší a vec v rozsahu zrušenia zastaví.

Žalovaný 1/ v závere navrhol, aby dovolací súd pred rozhodnutím odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.

K dovolaniu žalovaného 1/ sa vyjadril žalobca, ktorý poukázal na to, že odvolací súd tým, že zrušil prvostupňový rozsudok aj v časti týkajúcej sa žalovaného 2/, t. j. v časti, o ktorej už súdy oboch stupňov právoplatne rozhodli a ktorá nebola v dovolacom konaní dotknutá, porušil ust. § 159 ods. 3 O. s. p. Podľa názoru žalobcu sú preto splnené podmienky na podanie dovolania v zmysle ust. § 237 písm. d/ a § 238 ods. 2 O. s. p.

Žalobca sa na rozdiel od žalovaného 1) domnieva, že odvolací súd mal a musel rozhodnúť o solidarite oboch žalovaných a tomuto výroku nebráni ani rozhodnutie dovolacieho súdu o čiastočnom zrušení pôvodného rozsudku odvolacieho súdu. Podľa žalobcu je nesporné, že na strane oboch žalovaných existuje pasívna solidarita zodpovednostného vzťahu voči veriteľovi. Výplýva to zo zmluvy o pristúpení k záväzku z 12. októbra 2000, ktorou sa žalovaný 2) zaviazal, že splní záväzok žalovaného 1). Pasívna solidarita podľa žalobcu vyplýva priamo z ust. § 533 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 511 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalobca poukázal na to, že aj podľa žaloby požadoval, aby obaja žalovaní boli zaviazaní na solidárne plnenie a súdy oboch stupňov aj rozhodli o povinnosti oboch žalovaných zaplatiť úroky z omeškania spoločne a nerozdielne. Vychádzajúc z právnej úpravy, žaloby a zo skutočností, že uplatňované právo sa opiera o rovnaké skutkové okolnosti, ponúkol žalobca záver, že ide o pasívnu solidaritu oboch žalovaných a je povinnosťou odvolacieho súdu preskúmať rozsudok súdu prvého stupňa aj ohľadom žalovaného 2/, no iba v rozsahu jeho samostatnej alebo spoločnej zodpovednosti voči žalobcovi. Tento záver podporuje aj súdna judikatúra (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. augusta 2002, sp. zn. MCdo 79/02).

Žalobca vo vyjadrení ďalej uvádza, že žalovaný 1/ namieta, že odvolací súd napadnutým uznesením nesprávne zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 7. decembra 2005, č. k. 38 Cb 83/01-286 aj v časti o povinnosti oboch žalovaných zaplatiť žalobcovi 1 308 509,80 eur, hoci v dovolacom konaní súd zmenil tento výrok tak, že oboch žalovaných zaviazal zaplatiť žalobcovi solidárne len 969 840,30 eur. Túto sumu žalovaný 1/ aj zaplatil. Podľa žalobcu vo vzťahu k tomuto výroku platí, že ohľadne tejto povinnosti súdy v pôvodnom konaní právoplatne rozhodli a táto povinnosť nebola nijako dotknutá v dovolacom konaní. Žalobca dodáva, že ak by sme akceptovali postup odvolacieho súdu o zrušení všetkých výrokov prvostupňového súdu, potom je správne rozhodnutie ohľadom sumy 1 308 509,80 eur, pretože povinnosť zaplatiť nižšiu sumu 969 840,30 eur bola založená až v rozsudku o odvolaní.

Žalobca má za to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v dovolacom konaní neporušil ust. § 237 písm.

f/ O. s. p., pretože skutkový stav v tejto veci bol zistený v potrebnom rozsahu a nebol dôvod vykonávať ďalšie dokazovanie.

V závere žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. októbra 2012, sp. zn. 1 Obo 41/2012, zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 7. decembra 2005, č. k. 38 Cb 83/01-286 v časti o zamietnutí žaloby na zaplatenie 142 583 757,60 Sk žalobcovi žalovaným 1/ a v časti o povinnosti žalovaného 2/ zaplatiť žalobcovi sumu 142 583 757,60 Sk a úroky z omeškania 92 455 069,30 Sk tak, že uloží žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne 4 732 913,68 eur spolu s úrokom z omeškania 3 068 954,07 eur, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku, žalovanému 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Alternatívne žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. októbra 2012, sp. zn. 1 Obo 41/2012 a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

K podanému dovolaniu sa vyjadril aj žalovaný 2/ a má za to, že dovolací súd by mal dovolanie buď odmietnuť pre nedostatok subjektívnej prípustnosti dovolania zo strany žalovaného 1/ alebo alternatívne zamietnuť pre nedostatok vecných dovolacích dôvodov.

Podľa žalovaného 2/ sa v danom prípade nezhoršilo aktuálne právne postavenie žalovaného 1/ z hľadiska jeho povinnosti plniť - zaplatiť určitú sumu žalobcovi. Naopak v treťom bode výroku uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorým žalovaný 1/ bol povinný zaplatiť (spoločne a nerozdielne so žalovaným 2/) úroky z omeškania vo výške 39 420 166,-Sk (1 308 509,79 eur sa žalovaný 1/ dostal do výhodnejšej procesnej pozície, resp. v tejto časti je uznesenie v prospech žalovaného 1/). Druhý bod výroku preskúmaného uznesenia sa žalovaného 1/ ani netýka (ide len o vzťah medzi žalobcom a žalovaným 2/).

Žalovaný 2/ poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky: R 50/1999, rozsudok sp. zn. 1 Cdo 68/2006, uznesenie sp. zn. 3 Cdo 144/2011 a dodal, že z dôvodov uvedených v judikatúre vidí nedostatok subjektívnej prípustnosti podaného dovolania zo strany žalovaného 1/. Pokiaľ by aj dovolací súd túto argumentáciu neprijal, ani samotný dovolací dôvod žalovaného 1/ nie je dôvodný. Podľa názoru žalovaného 2/ odvolací súd vzhľadom na závislé výroky nemal inú možnosť než zrušiť rozhodnutie súdu prvého stupňa v plnej časti. Uvedené vyplýva z ustanovení O. s. p. v odvolacej fáze v zmysle ust. § 206 ods. 2 druhá veta a v dovolacej fáze v zmysle ust. § 242 ods. 2 písm. b/. Podporne žalobca 2/ poukázal aj na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 41/2004, R 4/2004 a R 73/2004.

Závislosť výrokov a vzájomná previazanosť rozsudku súdu voči žalovanému 1/ a 2/ vyplýva hmotnoprávne z ustanovení Občianskeho zákonníka, a to z titulu zmluvy o pristúpení k záväzku z 12. októbra 2000, uzavretej medzi žalovaným 1/ a 2/ v zmysle ust. § 533 in fine Občianskeho zákonníka v spojitosti s § 531 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Z týchto dôvodov bolo rozhodnutie odvolacieho súdu logicky správne. O to viac, že dôvodom bolo okrem iného absolútna neplatnosť (§ 39 Občianskeho zákonníka) zmluvy o pristúpení k záväzku, ktorú môže súd skúmať ex offio v ktorejkoľvek fáze konania. Žalovaný 2/ poukázal aj na to, že vzhľadom na procesné pochybenia predchádzajúcich odvolaciemu konaniu už počas konania na prvom stupni, námietok skutkového a právneho významu, ktoré nemôže vyriešiť dovolací súd, je jedinou možnosťou, ako konvalidovať procesné vady (§ 205 ods. 2 písm. a/, b/, f/ a § 221 ods. 1 písm. a/, b/, f/ a h/ O. s. p.) vrátením veci na súde prvého stupňa. A to najmä z dôvodu odňatia možnosti účastníka konať pred súdom v dôsledku postupu súdu, nedoriešenia nedostatku procesnej pasívnej legítimácie, neúplnosť spisu atď. V podrobnostiach žalovaný 2/ odkázal na predošlé podania.

Žalovaný 2/ v závere vyjadrenia uviedol, že vyhovením odvolaniu by bol najviac poškodený žalovaný 2/. Pochybenia vo vzťahu k žalovanému 1/ postupom všeobecných súdov nenašiel ani ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý v meritórnom i nemeritórnom konaní dvakrát odmietol ústavnú sťažnosť žalovaného 1/ č. k. IV. ÚS 45/2012-38 z 27. januára 2012 ako zjavne neopodstatnenú a č. k. IV. ÚS 144/2013-16 z 8. marca 2013 ako neprípustnú.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 O. s. p.) po zistení, že dovolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 240 ods. 1 O. s. p.), dovolateľ je zastúpený zamestnankyňou na základe jej poverenia, pričom je priložený doklad osvedčujúci, že poverená pracovníčka má právnické vzdelanie (§ 241 ods. 1 O. s. p.) a dovolanie má náležitosti vyžadované ustanovením § 241 ods. 2 O. s. p., následne preto dovolací súd pristúpil ku skúmaniu, či v predmetnej veci je dovolanie prípustné postupom podľa ust. § 243a ods. 3 O. s. p.

Podľa ust. § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovoláním žalovaného v prvom rade je napadnuté uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. októbra 2012, č. k.: I Obo 41/2012-807. Keďže napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu bolo vydané vo forme uznesenia, najvyšší súd skúmal, či prípustnosť dovolania nie je daná podľa ust. § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. a konštatoval, že prípustnosť dovolania v predmetnej veci nie je daná podľa § 239 ods. 1 a 2 O. s. p., pretože dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nezmenilo uznesenie súdu prvého stupňa, odvolací súd nerozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska, predmetné napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nepotvrdilo uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu a nejde o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia a ani o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa ustanovenia § 237 O. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov (písm. a/), ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania (písm. b/), účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený (písm. c/), v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie (písm. d/), sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný (písm. e/), účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (písm. f/), rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát (písm. g/).

Prípustnosť dovolania podľa ust. § 237 O. s. p. je založená na princípe univerzality, čo znamená, že dovolaním možno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu bez ohľadu na povahu predmetu konania. Táto zásada je však obmedzená tým, že zákon pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu len vtedy, ak trpí niektorou vadou vymenovanou v písm. a/ až g/. Tieto vady majú za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia.

Prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. nie je daná tvrdením dovolateľa, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou z vád v tomto ustanovení uvedenej, ale je prípustné len vtedy, ak rozhodnutie skutočne takouto vadou aj trpí.

K tomu, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z vád uvedených v ust. § 237, prihliada dovolací súd nielen na námietku dovolateľa, ale z úradnej povinnosti zisťuje jej existenciu bez ohľadu na to, či dovolateľ existenciu vady tvrdil alebo netvrdil. Ak zistí, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí takouto vadou, zruší toto rozhodnutie. Výpočet vád, pre ktoré možno podať dovolanie proti všetkým rozhodnutiam odvolacieho súdu, je v ustanovení § 237 O. s. p. uvedený taxatívne.

Dovolací súd preto skúmal, či v konaní na súdoch nižších stupňoch nedošlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 O. s. p. a konštatoval, že k vadám uvedeným pod písm. a/, b/, c/, e/, g/ nedošlo a na tieto vady dovolateľ ani nepoukazuje.

Dovolateľ namieta, že v konaní odvolacieho súdu došlo k vade uvedenej v ustanovení § 237 pod písm. d/

a f/.

Prekážku právoplatne rozhodnutej veci dovolateľ vzhliadol v tom, že z rozhodnutia o mimoriadnom dovolaní nepochybne vyplýva, že dovolací súd zrušil len časť rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré smerovalo voči žalovanému 1/ a vec vrátil odvolaciemu súdu len v rozsahu zrušenia, teda len v časti konania, ktoré sa týkalo žalovaného 1/. Právoplatné a vykonateľné výroky, smerujúce voči žalovanému 2/, zostali rozhodnutím o mimoriadnom dovolaní nedotknuté.

Z napadnutého uznesenia odvolacieho súdu vyplýva, že prvá a tretia jeho výroková veta (čiastočne) sa dotýkajú žalovaného v 1. rade, pričom druhá výroková veta a čiastočne tretia výroková veta sa dotýka žalovaného v 2. rade.

Dovolateľ dovolaním napadol všetky výrokové vety uznesenia odvolacieho súdu, pričom podľa názoru odvolacieho súdu právo podať dovolanie prináleží žalovanému 1/ len do výrokov, ktorými mu bola spôsobená ujma. Ak teda dovolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvého stupňa v časti výroku o povinnosti žalovaného 2/ zaplatiť žalobcovi 4 732 913,68 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 3 068 954,07 eur a v časti výroku o povinnosti žalovaného 1/ a 2/ zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne úroky z omeškania vo výške 39 420 166,- Sk, potom z kontextu rozhodnutia, ako aj žaloby žalobcu vyplýva, že ide o také spoločné práva a povinnosti, že sa rozhodnutie musí vzťahovať na všetkých účastníkov, ktorí vystupujú na jednej strane (žalovaní), a kde platia úkony jedného z nich aj pre ostatných (§ 91 ods. 2 O. s. p.), hoci odvolanie podal len niektorý z účastníkov.

Odvolací súd preto postupoval v súlade s ustanovením § 212 ods. 2 písm. b/, c/ a d/, keďže ide aj o prípad, keď z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkmi. Odvolací súd súc viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 243d ods. 1 O. s. p.), že rozsudok najvyššieho súdu z 19. marca 2008, č. k.: 2 Obo 259/2007-472 v znení doplnujúceho rozsudku zo 16. apríla 2008, č. k.: 2 Obo 259/2007-479 vychádza z nesprávneho výkladu príslušných ustanovení Obchodného zákonníka upravujúcich komisionársku zmluvu, najmä § 577 a § 581 v spojení s § 324 Obchodného zákonníka, v dôsledku čoho dospel k nesprávnemu skutkovému a právnemu záveru o účinkoch plnenia žalovaného 1/ žalovanému 2/ na dlh žalovaného 1/ žalobcovi. Dovolací súd sa stotožnil s postupom odvolacieho súdu, lebo ide o prípad, keď od rozhodnutia o napadnutom výroku je závislý výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý, pričom z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkmi.

Dovolací súd preto dospel k názoru, že v predmetnej veci prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. d/ O. s. p. nie je daná.

Dovolateľ v dovolaní na prípustnosť dovolania poukazuje aj vadou podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. dôvodiť, že dovolací súd sa mal riadiť ustanovením § 214 ods. 1 písm. a/ O. s. p., v zmysle ktorého na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie.

Najvyšší súd sa nestotožnil s názorom dovolateľa, že došlo k vade konania na odvolacom súde podľa § 237 písm. f/ O. s. p., keďže dovolací súd na prejednanie odvolania nenariadil pojednávanie podľa § 214 ods. 1 písm. a/ O. s. p.

Podľa ust. § 214 ods. 1 písm. a/ O. s. p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie (písm. a/), ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania (písm. b/), vyžaduje to dôležitý verejný záujem (písm. c/). Pod pojmom "vec sama" sa rozumie vec, ktorá je predmetom konania, pre ktorú sa vedie konanie, teda za vec samu sa považuje nárok uplatnený žalobou, o ktorom má byť v príslušnom konaní vecne rozhodnuté.

Odvolací súd prejednal odvolanie na neverejnom zasadnutí odvolacieho senátu proti rozsudku súdu

prvého stupňa, teda bez nariadenia pojednávania, keďže súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav veci (§ 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p.). Teda odvolací súd nerozhodol o nároku žalobcu vo veci samej. Preto tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd mal proti rozhodnutiu vo veci samej nariadiť pojednávanie, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nie je dôvodné. Odvolací súd zachovávajúc všeobecnú zásadu o dvojinstančnosti súdneho konania, nedoplňoval dokazovanie a ani dokazovanie nebolo potrebné zopakovať, lebo mu to Občiansky súdny poriadok v spojitosti s rozhodnutím dovolacieho súdu neumožňoval. Odvolací súd neodňal účastníkovi konania - dovolateľovi možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., pretože išlo o také konanie, v ktorom v súlade so zákonnou úpravou rozhodol bez pojednávania (§ 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že dovolanie dovolateľa, smerujúce proti uzneseniu dovolacieho súdu, nie je prípustné, keďže v konaní na odvolacom súde nedošlo k vadám uvedeným v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., a preto dovolanie podľa ustanovenia § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s ust. § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol, keďže smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom k tomu, že v predmetnej veci nezistil prípustnosť dovolania, sa vecnou stránkou podaného dovolania nezaoberal.

O trovách dovolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa v zmysle § 224 ods. 3 v spojení s § 243d ods. 1 tretia veta O. s. p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 5 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.